

Dimecres, 5 febrer, 10'30 h

Los que se quedan (The Holdovers)

Direcció: Alexander Payne. Guió: David Hemingson. Fotografia: Eigil Bryld. Muntatge: Kevin Fent. Música: Mark Orton. Decorats: Mark Tildesley. Vestuari: Wendy Chuck. Nacionalitat: USA. Any: 2023. Durada: 129 minuts.

Intèrprets: Paul Giamatti (Paul Hunham), Da'Vine Joy Randolph (Mary), Gillian Vigman (Judy), Carrie Preston (Lydia), Dominic Sessa (Angus), Ian Dolley (Alex), Alexander Cook (Priest), Tadei Donovan (Stanley), Naheem Garcia (Danny), Tony Guthrie.

La història

Nova York, 1970. Paul Hunahm, murri professor d'Història no cau bé a ningú, ni a col·legues ni a estudiants, en arribar les vacances de Nadal, com sigui que no té família i sense lloc on passar les festes, es queda a l'escola per supervisar els alumnes que, com ell, no poden tornar a casa.

El director

Alexander Payne (Omaha, EUA, 63 anys), productor, guionista i director cinematogràfic. Filmografia: 'Election' (1999), 'A propósito de Schmidt' (2002), 'Entre copas' (2004), 'Los descendientes' (2011), 'Nebraska' (2013) 'Una vida a lo grande' (2017).

'Vull que les meves pel·lícules em pertanyin, des del minut u fins al minut final. Tot i que el cinema és un art col·lectiu, compartit amb un equip humà, per aquesta mateixa raó he de vetllar fermament per tots els detalls que

conflueixen en la història que vull explicar. Tot ha d'estar en sintonia personal amb el director, que és, en última instància, a qui pertany el film. Les meves pel·lícules estan poblades d'homes de mitjana edat, o més grans, com el professor Paul Hunham, que arriben a un punt de trencament en les seves vides, entren en profundes crisis existencials, transformadores, i després emergeixen com a persones canviades, per bé o per mal. Alguna experiència inesperada, més o menys traumàtica i conflictiva de la vida personal o professional, obliga la figura masculina central a trencar-se i veure el món d'una manera nova i sorprenent. Amb tot, la crisi existencial sempre està presidida per un excel·lent i insubornable sentit de l'humor, que fa que el personatge reaccioni amb intel·ligència davant els avatars de la vida. A Els que es queden, el personatge interpretat per Paul Giamatti, el professor d'Història, és un bon exemple d'aquest conflicte existencial, que satiritza la societat nord-americana actual.

(Variety. Entrevista amb Alexander Payne).

La crítica ha dit,

“El que fa Alexander Payne a la seva pel·lícula no és explotar de manera mandrosa i sense inspiració la nostàlgia de tots aquells que enyorem el cinema d'abans, sinó que fa un ús potent del passat perquè puguem comprendre el present. Aquesta és la definició d'història que imparteix Paul Hunham, professor d'una escola preparatòria per a nois de classe alta a la Nova York de 1970. La premissa del film és tan senzilla com poderosa. Al professor solitari, estricte i esquerp, el seu cap li encarrega

que cuidi un grup de nois que no poden estar a casa amb les seves famílies per Nadal i Cap d'Any. De fet, un ús gairebé perfecte i innovador del que és vell.”
(André Didyme-Dôme. *RollingStone*).

“Quan anem al cinema, lluny del sofà casolà, qui més qui menys busca alguna cosa diferent. O no. Això sí, lluny de les cròniques publicitàries en el racó de món d'un periòdic o d'una revista. Just el que succeeix amb la comèdia d'avui, *'Los que se quedan'* (*The Holdovers*, *Els postergats*). Amb la proverbial eloqüència filmica, marca de la casa, el director de *'Los descendientes'* s'esplaia amb un discurs que toca el voraviu d'unes quantes tecles socials d'aquí i ara. A saber: el poder traumàtic de la família nuclear anys 70's, la clausura d'una escola tan elitista com carca, la conflictiva relació entre un professorat arcaic com l'assignatura que imparteix, el greuge comparatiu entre Autoritat Acadèmica i Poder Econòmic. O altrament: les contaminants relacions entre els anomenats mecenes i les autoritats docents. Per tant, Alexander Payne segueix fidel als temes socials esventrats al llarg de la seva sòlida filmografia. Un sociodrama fulletonesc, i liberal, atent a les anomalies d'un sistema patriarcal d'anar per la *'house'*. Això pel que fa als temes i subtemes que supuren la comèdia estudiantil, com quan *'El club de los poetas muertos'* feien niu en l'inconscient col·lectiu per allò del *'carpe diem'*. Contemplar *'Los que se quedan'* suposa, de fet, un viatge en el temps cinematogràfic. Payne no se n'està de recórrer, posar mà, als recursos narratius anys 70, amb l'abundància de fosos encadenats, transparències realistes i altres estilemes genèrics que els més avesats de la tribu cinèfila valoraran com quan un espeleòleg aficionat descobreix un fòssil fresc com una rosa. A tot això, consignar el treball estràbic d'un Paul Giamatti que desenfoca òpticament les seves mancances personals en la mateixa mesura amb que enfoca els seus recursos pedagògics. Per tant, *'Los que se quedan'* queda en denuncia de la postergació d'una autoritat en crisi.”
(Marcel·lí Borrell. LaMAÑANA)